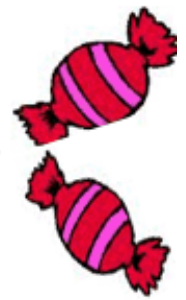

נא לא לקרא בזמן התפלה		
יקריאת התורה		
מוצ"ח	הד"ג	
19:39	18:32	קברון
19:38	18:30	חיספין
19:41	18:33	חיפה
19:39	18:26	ירושלים
19:41	18:42	תל אביב

פינוק לשבת

עלון השבת לילדים

חג הפסח | ט"ו ניסן התשע"ב | גליון מספר 24 | שנה ראשונה

י"ל ע"י בית המדרש "ארז שלום" שליד מוסדות קאמרנא בעיה"ק חברון טובב"א

נקדה למחשבה

לרפואת יעקב נתנאל כלב חי בן דינה

אורח לחג

חג שמחה, חברי היקרים והאהובים.

"מעשה ברבי אלעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני ברק והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה, עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית" התנגן קולו של אבא בקריאת ההגדה. ואנו יחד עם אבא שרנו את מלות ההגדה. "כנגד ארבעה בנים דברה תורה: אחד חכם, ואחד רשע, ואחד תם, ואחד שאינו יודע לשאול". המשיך אבא. חננאל הקטן היה חסר סבלנות, וכל הזמן שאל, מתי כבר מחביאים את האפיקומן? ובאמת, גם אנחנו צפינו כבר לחפש את האפיקומן, כי בכל שנה המוצא היה מקבל מאבא מתנת חג מיחדת. אך הכל השתנה בבת אחת. כמה רגעים לפני שהגענו ל"שלחן עורך" נשמעה דפיקה בדלת הבית. אבא קם לפתח, וכשפתח עמד שם אדם זר ולא מוכר. לאחר זמן קצר, חזר אבא ולידו צעד האיש. בואו ונכין מקום לאורחנו לסעדת החג אמר. אביגיל קפצה והביאה פסא, ואמא ערכה צלחות וספרי"ם. המשכנו בקריאת ההגדה כשחננאל מגניב מבטים אל האורח הלא מוכר. תגיד לי יונתן, אולי זה אליהו הנביא? צחקתי ואמרתי לו: זה לא יפה ללחש ליד האורח, הוא עלול להפגע. כשקמנו לטל את ידנו לסעדה בלא ששמנו לב, אבא החביא את האפיקומן. לפני ברכת המזון קרא אבא בקול: "צפון". כלנו קמנו לחפש אחר האפיקומן, מי במטבח, ומי בסלון, וחננאל הלך לספריה של אבא ושם מצא את האוצר. מצאתי קרא בשמחה, מצאתי את האפיקומן. כשחיינו על פניו חזר חננאל עם האפיקומן בידו, אך במקום למוסרו לאבא, הלך אל האורח ואמר לו: הנה, קח את האפיקומן. כדאי לך, אבא נותן מתנת חג מיחדת למי שמוצא את האפיקומן. לקח האורח את האפיקומן ומסרו לאבא ואמר: אשריך חננאל. קימת את מצות החג. ארחת אותי בכבוד גדול כמו שנאמר בהגדה "כל דכפין ייתי וייכל, כל דצריך ייתי ויפסח". תודה רבה לכם משפחה יקרה. ומה שמך שאל חננאל. אליהו ענה האורח. ידעתי קרא חננאל, ידעתי שאתה אליהו הנביא. כלנו פרצנו בצחוק גדול והמשכנו בסעדת החג בשמחה רבה. ומה אתם אומרים חברי היקרים, האמנם היה זה אליהו הנביא?

להתראות בשבוע הבא בעלון פרשת שמיני, יונתן.

גר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעלוי נשמת
התינוק יונתן פלמר
ה"ד

החִיזָה הַפְּרָשָׁה

אֶחָד מִי יוֹדֵעַ?
אֲנִי מֵאֲכָל בְּצִלְחַת הַסֹּדֵר שְׁמִסְמֵל
אֶת קֶרְבֵן הַחֲגִיגָה בְּפֶסַח?
מֵהוּ הַחֹדֵשׁ שָׁבוּ נִגְאָלוּ יִשְׂרָאֵל וְבוֹ
עֲתִידִים לְהִנְגָּאֵל?
שִׁשָּׁה מִי יוֹדֵעַ?
"כָּל דְּכַפִּי" פְּרוּשׁוֹ: כָּל מִי ש...?

הַשְׁבִּילִי הַפְּרָשָׁה

גִּאֲלַת מִצְרַיִם הִיְתָה לְלֹא שׁוֹם עֲכוּב. זֶה הָיָה לְאַחַר עֶשְׂרֵה הַמַּכּוֹת,
וּמִצְרַיִם זָרְזוּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְצֵאתָ, וּמִדּוּעַ הָיָה הַכֶּרַח לְצֵאתָ מִיָּד? הַסִּפְּנָה
בְּעֲכוּב אֵינָה מִחֲשָׁשׁ שֶׁהַמִּצְרַיִם יִתְחַרְטוּ, אֲלֵא בְּגִלְל שְׁחָס וְשָׁלוֹם אֲצֵל
יִשְׂרָאֵל יִהְיוּ כְּאֵלֶּה שִׁיתְחַרְטוּ וְלֹא יִרְצוּ לְעֹזֵב אֶת מִצְרַיִם, לְלַכֵּת
לְמַדְבָּר וּלְקַבֵּל תּוֹרָה וּמִצְוֹת. לָכֵן פֶּשֶׁהֲגִיעַ הַרְגַע, הָיָה אֶסוּר לְהִתְעַכֵּב
אֲפִלּוּ לְזִמְנֵן קָצֵר. אֲנִי צָרִיכִים לְלַמֵּד שֶׁכְּלָנוּ חִיבִים לְצֵאתָ מִמִּצְרַיִם.
לְהִשְׁתַּחֲרֵר מִנְטִיּוֹת וְשִׁמְיוֹת וְהַרְגָּלִים, עַל יְדֵי קִבְלַת עַל מַלְכוּת הַקֹּדֶם
מִפֶּשׁ בְּרַגַע זֶה.

הַמִּצְוֹת הַפְּרָשָׁה

לְכָל אֶחָד מֵאֲתָנוּ יֵשׁ רְצוֹנוֹת
וּשְׂאִיפּוֹת. אֵךְ מֵהוּ רְצוֹן אֲמַתִּי,
וּמֵהוּ רְצוֹן חִיצוֹנִי שְׂאֲנוּ מְשַׁעְבָּדִים
לוֹ, וְלֹא תְמִיד רוֹצִים בוֹ. הַחֲרוּת
הִיא הַחֶפֶץ לְעֲשׂוֹת אֶת מֶה שְׂאֲנוּ
בְּאֲמַת מֵאֲמִינִים בוֹ, בְּלִי לְהִיּוֹת
מְשַׁעְבָּדִים לְדַבְרֵי חִיצוֹנִיִּים כְּמוֹ
הַרְגָּלִים שְׁלִילִים, תְּאֹת, כְּבוֹד
וְעוֹד. אָדָם שֶׁהִפְסִיק לְעֲשׂוֹן לְאַחַר
שָׁנִים רַבּוֹת כִּי הוּא רוֹצֵה חַיִּים
בְּרִיאִים, הוּא בֵּן חוֹרִין אֲמַתִּי,
שֶׁשְׁחַרְרָה אֶת עַצְמוֹ מִהֲשַׁעְבּוֹד
לְסִיגְרִיָּה, וְהוּא חֶפֶץ לְהִשְׁקִיעַ
בְּדַבָּר הָאֲמַתִּי - בְּדֹאגָה לְחַיָּו.
הַשְׁחַרְרוֹר מִכָּל הַשַּׁעְבּוּדִים הַמְקִיפִים
אוֹתָנוּ הִיא מְשִׁמָּה לֹא פְּשׁוּטָה, אֵךְ
מְבֹטָח כִּי שְׂכַר בְּצִידָה - אֵיכּוֹת
חַיִּים, שֶׁמַּחַת חַיִּים וְחֶפֶץ לְחִיּוֹת
כְּמוֹ שְׂאֲנוּ רוֹצִים בְּאֲמַת.

סֹדֵר הַלֵּיל הַשְּׁמִינִי

פַּעַם אַחַת, בְּעֶרֶב פֶּסַח, בָּאוּ גְבָאֵי צְדָקָה לְבֵיתוֹ שֶׁל בַּעַל
"אוֹהֵב יִשְׂרָאֵל" וּבִקְשׁוּ מִצּוֹת בְּעִבּוֹר עֲנִיִּים. הַרְבֵּנִית הִיְתָה
טְרוּדָה בְּהַכְנוּת לַחֵג וְהוֹרְתָה לְבִנֵי הַבַּיִת לְתֵת לְעֲנִיִּים
מִהַמִּצּוֹת שֶׁבְּחֹדֵר הַרְבִּי. הָיוּ שֵׁם מִצּוֹת פְּשׁוּטוֹת, אֵךְ גַּם
הַמִּצּוֹת הַמְיֻחָדוֹת שְׂאֵפָה הַרְבִּי בְּעֶרֶב פֶּסַח, וּבְטָעוֹת נִמְסְרוּ
לְגַבָּאִים. כְּשֶׁגִּלְתָה הַרְבֵּנִית אֶת אֲשֶׁר נַעֲשָׂה, נִבְהַלָה
וְנִזְדַּעְזַעָה, אֵךְ הִחְלִיטָה לְהַעֲלִים אֶת הַדָּבָר, וּבְלִיל-הַסֹּדֵר
הַגִּישָׁה לְצַדִּיק מִצּוֹת פְּשׁוּטוֹת.

לְאַחַר הַחֵג בָּא אֶל הַרְבִּי יְהוּדִי וּבִקֵּשׁ לְהִתְגַּרֵּשׁ מֵאֲשֶׁתּוֹ.
"אֵינִי יָכֹל עוֹד", טַעַן, "הִיא הִכְשִׁילָה אוֹתִי בְּאֲכִילַת מִצָּה
שְׂרוּיָה". קָרָא הַצַּדִּיק לְרַבֵּנִית וּבִקֵּשׁ מִמֶּנָּה לְסַפֵּר מֶה אָרַע
לְמִצּוֹתָיו. בְּרֹאשׁ מֶרְכֵן סִפְרָה מֶה עָשִׂתָה. אָמַר הַצַּדִּיק: "רְאֵה
נָא, אֲנִי אֲכַלְתִּי מִצּוֹת פְּשׁוּטוֹת בְּלִיל הַסֹּדֵר וְלֹא אֲמַרְתִּי דָבָר
לְמַעַן שָׁלוֹם בַּיִת, וְאַתָּה רוֹצֵה לְגַרֵּשׁ אֶת אֲשֶׁתְךָ בְּשִׁבִיל
שְׂרוּיָה?".